

ger over for den personkreds, der omfattes af straffelovens § 68 og § 69, stemmer bedst med de forebyggende og terapeutiske retningslinier, som præger disse afgørelser.

Justitsministeriet finder dog ligesom Straffelovrådet, at der kan være grund til at gennemføre en vis tidsbegrænsning af foranstaltningerne.

Det er samtidig Justitsministeriets opfattelse, at hensynet til retshåndhævelse og forebyggelse af kriminalitet taler for, at en sådan tidsbegrænsning som udgangspunkt ikke bør udstrækkes til foranstaltninger, der vedrører personfarlig kriminalitet.

Justitsministeriet kan således tilslutte sig Straffelovrådets forslag om, at der gennemføres en tidsbegrænsning af foranstaltninger, der vedrører kriminalitet, der ikke er personfarlig. Justitsministeriet er endvidere enig i Straffelovrådets forslag om, at foranstaltninger, der vedrører personfarlig kriminalitet, i almindelighed ikke tidsbegrænses.

Justitsministeriet er - i lighed med Straffelovrådet - af den opfattelse, at en gennemførelse af Straffelovrådets model 1 vil kunne imødekomme hensynet til i hvert fald en vis forudsigelighed ved anvendelse af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69, uden at modellen indebærer et afgørende brud med de synspunkter som de gældende regler bygger på. Endvidere er Justitsministeriet enig i, at en gennemførelse af model 1 vil sikre en regelmæssig domstolskontrol med de foranstaltninger, der fastsættes på ubestemt tid.

Som det fremgår af afsnit 12 nedenfor, har betænkning nr. 1372/1999 været sendt til høring hos en række myndigheder og organisationer. Hovedparten af de hørte, herunder Rigsadvokaten, Politimesterforeningen, retspræsidenterne og Dommerforeningen har ikke bemærkninger til betænkningen og forslaget om en tidsbegrænsning af foranstaltninger efter straffelovens § 68 og § 69 i overensstemmelse med betænkningens model 1.

På den anden side er navnlig Det Centrale Handicapråd i deres høringssvar kritiske over for betænkningen. I høringssvaret anføres bl.a., at foranstaltninger over for psykisk udviklingshæmmede bør udmåles på linie med straffe til ikke-udviklingshæmmede, så de kan få »det samme pønale præg og forudsigelighed«.

Justitsministeriet er ikke enig i, at foranstaltninger over for bl.a. psykisk udviklingshæmmede skal have pønalt (dvs. strafmæssigt) præg. En sådan ordning ville være et helt grundlæggende brud med de principper, som den danske straffelovgivning bygger på. Her er grundtanken netop, at disse personer skal frifindes for straf og i stedet - om nødvendigt - idømmes foranstaltninger af behandlingsmæssig karakter.

På den anførte baggrund finder Justitsministeriet, at der bør gennemføres en ændring af straffelovens bestemmelser om foranstaltninger i overensstemmelse med Straffelovrådets forslag (model 1).

11. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget vil medføre en vis merbelastning af domstolene som følge af, at der jævnlige skal ske domstolsprøvelse af spørgsmålet om opretholdelse af foranstaltninger, der efter § 68, stk. 2, 1. pkt., er fastsat på ubestemt tid.

Merudgifterne skønnes at være af begrænset størrelse og vil kunne afholdes inden for de gældende bevillingsmæssige rammer.

Samlet set skønnes lovforslaget herefter ikke at medføre merudgifter for det offentlige af betydning, ligesom lovforslaget ikke skønnes at have administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser og indeholder ikke EU-retlige aspekter.